

„Eu sunt de mic la mănăstire și mai presus de toate știu că trebuie să păzesc porunca lui Dumnezeu. Împlinind porunca Lui, Îl vom găsi pe Hristos, așa se spune în Filocalie, că Iisus este ascuns în poruncile Lui. Am căutat să fac asta”, i-a zis Părintele, „dar nu pot spune că am reușit întru totul. Există această regulă de aur a Evangheliei: ceea ce vrei să-ți faci ție oamenilor, fă-le tu lor. Fiecare om are o bucurie când ceilalți au încredere în el, când e vorbit de bine, când ceilalți se poartă cinstit cu el. Am încercat și eu față de semenii mei să respect aceste porunci ale Evangheliei. Ceea ce nu mi-a convenit să-mi facă mie alții, am căutat să nu fac nici eu altora.

Îmi amintesc, de pildă”, zicea părintele Sofian, „când eram ucenic la pictură, nu mă plăteau cinstit, ci așa, aproape nimic, și nu mi-a plăcut, dar nu le-am spus niciodată că uite, eu meritam mai mult. Însă când a fost să dirijez eu aceste plăți, le plăteam ucenicilor cât și mie, și mai

mult decât atât, ca să nu aibă și ei această strângere de inimă pe care am avut-o eu, că nu s-au purtat prea omeneste cu mine. Omul trebuie să fie cinstit cu el însuși și cinstit și cu celălalt, să se gândească la Judecata lui Dumnezeu, când va trebui să răspundă pentru fiecare cuvânt și pentru fiecare faptă. Dar pentru mine asta a devenit cumva normalul vieții mele, adică nu stau să mă gândesc dinainte: uite, acum am să mă port frumos, ci mă port normal.”

„Mă port normal”. Aceasta cred că ascunde, dacă dăm la o parte vălul discreției părintelui Sofian, o nepătimire. În cuvântul pe care l-ați ascultat, înregistrarea video de mai înainte cuprindea ceva de felul acesta, din câte putem înțelege, părintele nu mai trăia învolburarea, sfâșierea, confuzia pe care o aduc patimile și păcatele în sufletele noastre. Firescul sfințeniei: „mă port normal”.

Sursa: **Protos. Arsenie Muscalu**, în cadrul colochiului „Întâlnirea cu duhovnicul”, 2018

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 28 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 29 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Apostoli Petru și Pavel
Sâmbătă 2 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 3 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 5, 1-10; Ev. Matei 6, 22-33; glas 2, voscr. 3 → Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

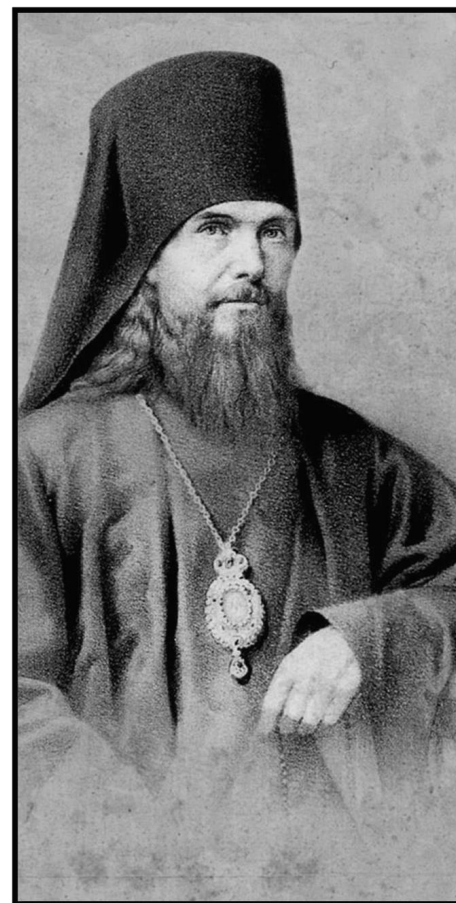

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mândru nu are nevoie de diavol ca să-l lupte, pentru că el însuși a devenit diavol și propriul lui vrăjmaș.” – Sfântul Ioan Sinaitul (Scărarul)

Nr. 443 / 26 iunie 2022

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE ÎNĂUNTRUL VOSTRU

Dar ce este împărăția lui Dumnezeu? Ea este împărăția lui Dumnezeu. Unde este această Împărăție? *Împărăția lui Dumnezeu înăuntrul vostru este*, legiuiește Domnul (Luca 17, 21). Așadar Împărăția lui Dumnezeu este împărăția lui Dumnezeu înăuntrul nostru, și a căuta Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a căuta ca Dumnezeu să împărătească înăuntrul nostru. Peste ce să împărătească? Peste tot ce este în noi, peste gândurile, dorințele, simțămintele, intențiile, faptele noastre: să căutăm, deci, ca Dumnezeu să devină Împărat al minții, al inimii și al voinței noastre.

Dumnezeu este Împăratul minții atunci când mintea, prin supunere față de credință, după ce și-a însușit tot ce ni se aduce la cunoștință prin

SFÂNTUL
TEOFAN ZĂVORĂTUL
1815 - 1894

sfânta descoperire dumnezeiască, se gândește numai la Dumnezeu și judecă după criteriile dumnezeiești tot ce există și se întâmplă. Dumnezeu este împăratul voinței și al conștiinței noastre atunci când, după ce ne-am întipărit în noi înșine poruncile dumnezeiești și ni le-am luat ca lege nestrămutată, nu ne îngăduim nici în lucrurile mici, nici în cele mari să ne depărtăm nici cu o iotă de la voia lui Dumnezeu, pe care am conștientizat-o. Dumnezeu este Dumnezeul inimii noastre atunci când ea, după ce a simțit dulceața dumnezeiască, leapădă toate desfătărilor lumești și, negăsind nimic pe gustul său în cele pământești, trăiește toată în cer, acolo unde e și comoara sa.

Așa se întâmplă înăuntru. Însă Împărăția lui Dumnezeu se întinde dinăuntru și în afară. Pentru că atunci când toate cele de care am vorbit se săvârșesc înăuntru nostru, toate cele din afară se reorganizează potrivit aceluiași duh și aceleiași orientări; potrivit aceluiași duh încep să lucreze și limba, și ochii, și auzul, și toate celelalte simțuri. Același duh îndrumă atunci orice mișcare din afară și orice acțiune – când suntem singuri, când suntem cu familia, când suntem la datorie, când suntem în societate și, în general, în toate raporturile în care ne pune viața.

Pe cel înăuntru cărui Dumnezeu a început să împărețască îl vedeți că ia parte la toate activitățile la care îl obligă poziția lui,

dar el se află în acestea numai pe dinafară, pe când lăuntric este cu totul în Dumnezeu, de la Care și ies pentru el semne pentru toate faptele și întreprinderile, care arată numărul lor, anvergura lor și felul în care trebuie să se săvârșească. În unii ca aceștia se împlinește întocmai ce a poruncit Apostolul: *cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea, și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge, și cei ce se bucură – ca și cum nu s-ar bucura, și cei ce cumpără – ca și cum n-ar stăpâni, și cei ce se folosesc de lumea aceasta – ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea* (I Corinteni 7, 29-31).

Fiecare dintre noi este o mică împărăție. Împăratul suntem noi înșine, conștiința noastră și activitatea noastră autonomă. Supușii sunt puterile ființei noastre, puterile trupului, sufletului și duhului. Altar al lui Dumnezeu este în noi inima. Când împăratul nostru, conștiința și libertatea, îi întoarce spatele lui Dumnezeu și se abate spre sine și spre fapte, atunci toată ființa noastră se umple de patimi și de înclinări strâmbe ca niște idoli, toată puterea sufletului și a trupului devine templu al unui anumit idol și Dumnezeu este uitat.

Atunci, noi slujim în trup, de pildă, iubirii de plăceri, leneviei, poftelor, somnului, cuvintelor de rușine, chefurilor, teatrelor și așa mai departe, precum păgânii slujeau Venerei, lui Bacchus și celorlalți. În suflet slujim slavei deșarte, dorinței de a plăcea oamenilor, invidiei, mâniei, urii, intereselor, patimii de a

sclipi, de a plăcea și așa mai departe, lucruri din care se alcătuieste idolul egoismului învederat.

Ne aflăm atunci în uitare de Dumnezeu, în întoarcere de la Dumnezeu, în vrajbă împotriva lui Dumnezeu. Însă când, în cele din urmă, ne întâmpină mila lui Dumnezeu și El ne trimite duhul fricii Sale și al evlaviei, Împăratul nostru – conștiința și libertatea – se trezește, începe să curețe cu râvnă împărăția sa de toți idoli, alungă patimile din toate puterile sale și în locul lor întipărește virtuțile corespunzătoare, pentru a plăcea prin ele lui Dumnezeu, cu hotărârea ca de acum înainte numai Lui să-I slujească chiar cu prețul vieții. Atunci în altarul nostru va stăpâni nu egoismul, ci lepădarea de sine și devotamentul față de Dumnezeu, iar în suflet și în trup vor împărăși în locul patimilor sfintele roade duhovnicești: smerenia, blândețea, înfrânarea, curăția, dragostea, pacea, îndelunga răbdare, hărnicia și celelalte.

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul, Știința rugăciunii**, Editura Sophia, 2008

PĂRINTELE ARSENIE MUSCALU

FIRESCUL SFINȚENIEI

De unde proveneau deci și cum putea să păstreze Părintele Sofian liniștea, pacea? Din câte am putut eu să îmi dau seama, dânsul a fost un om plămădit într-o altă lume, o lume

al cărei aluat, aluatul care dospește toată frământătura, era credința. Fie că prin frământătură am înțelege cultura, civilizația, arta, viața socială, viața bisericească, aluatul care dospește toată frământătura era credința.

Trăinicia așezării sufletești a părintelui Sofian, pacea dânsului, dar și fermitatea și forța duhovnicească pe care le emana ființa cuvioșiei sale, cred că proveneau dintr-o credință foarte puternică, dintr-o credință adâncă. Nu o credință rațională, înțeleasă ca acceptare la nivel conceptual a ideii de Dumnezeu sau înțeleasă ca acceptare la nivel intelectual a faptului că Dumnezeu există. Nu o credință psihologică izvorâtă din teama de necunoscut sau de singurătate sau din nevoia de siguranță, de ocrotire, ci o credință vie, puternică, organică, o credință din care se naște frica dumnezeiască, exprimată prin păzirea dumnezeieștilor porunci. Trăinicia așezării sufletești a Părintelui Sofian cred că venea din faptul că își zidise casa sufletului pe piatra nefărmată, neclătinată, a poruncilor Mântuitorului Hristos.

Și acum am să-l citez pe Părintele Sofian. Voi cita de fapt niște cuvinte ale Părintelui Sofian așa cum le-a păstrat memoria unui fiu duhovnicesc. Obișnuia, după discuțiile pe care le avea între patru ochi cu Părintele Sofian, să își noteze îndată ceea ce discuta cu el. Părintele, într-una din aceste întâlniri, i-a spus: